

collana ragnatele

79

Vai al contenuto multimediale

Aura Christi
Orbita del dio

Poesie

Traduzione dal romeno di
Ștefan Damian e Francesco Corsi
con testo a fronte

www.aracneeditrice.it
www.narrativaracne.it
info@aracneeditrice.it

Copyright © MMXVII
Giacchino Onorati editore S.r.l. – unipersonale

via Vittorio Veneto, 20
00020 Canterano (RM)
(06) 45551463

ISBN 978-88-255-1560-2

*I diritti di traduzione, di memorizzazione elettronica,
di riproduzione e di adattamento anche parziale,
con qualsiasi mezzo, sono riservati per tutti i Paesi.*

*Non sono assolutamente consentite le fotocopie
senza il permesso scritto dell'Editore.*

Titolo originale dell'opera: *Orbita zeului*
I edizione: novembre 2018

Aura Christi
Orbita zeului

Poeme

Aura Christi

Orbita del dio

Poesie

Ca sunetele unui strigăt multiplu

E ca și cum ai locui sub un clopot
așezat cu gura în jos, căruia
nu-i găsești marginile,
deși le-ai căutat îndelung.
Ești înconjurat de o lumină
pâcloasă, ca de vată,
foșnind de milenii, neîncetat...
La un moment dat,
surd și mut, cobori,
treaptă cu treaptă,
în subterana din tine,
în lumina vie, înceată.

E ca și când ai înainta sub un clopot
cu gura întoarsă spre cer.
Nu e nimeni. Chiar nimeni.
Totul e bine. Mai bine nici că se poate.
Bezna e ca în lichidul amniotic.
Te-nfrunți din singurătatea celuiilalt,
care ești tu însuși, străinul.
Apoi descrii felul în care taci:
cum s-a scris în carte.
Cineva din tine, îngrozit, așteaptă.
Așteaptă și vede cum altcineva
începe să tragă ambele clopote.
Mâna-i de fier uruie în văzduh,
ca sunetele unui strigăt multiplu
departe, departe, departe.

Come i suoni di un grido multiplo

È come se abitassi sotto una campana
con l'apertura in basso, cui
non trovi le estremità
anche se a lungo cercate.
Sei circondato da una luce
annebbiata, d'ovatta,
che fruscia da millenni, senza tregua...
Ad un certo momento
sordo e muto, scendi
gradino per gradino
nel sotterraneo del tuo essere
nella viva luce, lenta.

È come se penetrassi sotto una campana
con l'apertura rivolta al cielo.
Non c'è nessuno. Proprio nessuno.
Tutto va bene. Meglio non si può.
Il buio è come nel liquido amniotico.
Ti nutri avidamente della solitudine altrui,
l'altro sei te stesso, l'estraneo.
Poi descrivi il modo in cui taci:
com'è già scritto sul libro.
Qualcuno in te attende spaventato.
Aspetta e vede come un altro
comincia a far suonare entrambe le campane.
La sua mano ferrea rimbomba nell'aria
come i suoni di un grido multiplo
lontano, lontano, lontano.

Febra

Seară. Aer încins, teribil.
Marte va crește-n fața noastră curând.
Febă. Senzația că mesteci nisip.
Fragmente de apocalipsă strivite-n delir
sub gene, ca miezul de nucă între dinți.
Cuprinși de toropeală și uimire,
îngerii plini de har cântă pe ruguri.
Zeii au ațipit. Gol. Cerul cât o silabă.
Pustiu sau nici atât.

Rar de tot: câte o pală de vânt
trimisă de cineva, ca un suspin
al nu se știe cui, de moarte încolțit.
Totul se amestecă, se învolbură
departe de bine, departe de rău.
Aer irespirabil. Aici se trăiește
ca și cum se moare. Fugi. Ascunde-te.
Lumea ta, Doamne? O junglă
care îți taie respirația. Sau nici atât.

Febbre

Sera. Aria arroventata, terribile.
Tra poco Marte crescerà davanti a noi.
Febbre. Sensazione di masticare sabbia.
Pezzi d'Apocalisse schiacciati in delirio
sotto le palpebre, come i gherigli di noce tra i denti.
Invasi di torpore e stupore,
gli angeli pieni di grazia cantano sui roghi.
Gli dèi si sono assopiti. Vuoto. Il cielo, quanto una
sillaba. Vuoto o nemmeno tanto.

A volte: qualche folata di vento,
giunto come un sospiro di non si sa chi,
già in preda alla morte.
Tutto si mescola, turbina
lontano dal bene, lontano dal male.
Aria irrespirabile. Qui si vive
come si morisse. Fuggi. Nasconditi.
Il tuo mondo, Signore? Una giungla
che strozza il tuo respiro. O nemmeno più di tanto.